

Bruxelles, 31.7.2018
COM(2018) 562 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU
de evaluare a programelor de măsuri ale statelor membre în temeiul Directivei-cadru
„Strategia pentru mediul marin”

{SWD(2018) 393 final}

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

de evaluare a programelor de măsuri ale statelor membre în temeiul Directivei-cadru „Strategia pentru mediul marin”

Viața și resursele marine: un colac de salvare pentru planeta noastră

În prezent, importanța mărilor și a oceanelor pentru bunăstarea planetei noastre este un fapt incontestabil. Activitățile umane exercită presiuni¹ care afectează viața marină și habitatele, precum și funcțiile esențiale ale oceanelor noastre. Inițiativele recente au atras atenția cu privire la sănătatea și starea mărilor și a oceanelor noastre. Acestea includ adoptarea obiectivului de dezvoltare durabilă 14² pentru conservarea și utilizarea durabilă a oceanelor, mărilor și resurselor marine; Comunicarea comună privind Guvernanța internațională a oceanelor³; „Conferința oceanelor” privind obiectivul de dezvoltare durabilă 14⁴; și seria de conferințe „Oceanul nostru”, dintre care cea mai recentă a fost găzduită de Uniune în octombrie 2017⁵.

În ultimii 6 ani, statele membre ale UE au elaborat strategii marine în vederea respectării Directivei-cadru „Strategia pentru mediul marin”⁶. Directiva le obligă să evalueze starea calității mediului marin, să determine starea ecologică bună, să stabilească obiective de mediu adecvate și să elaboreze programe adecvate de monitorizare, precum și să pună în aplicare măsuri în vederea îndeplinirii obiectivului-cheie al directivei de a asigura o „stare ecologică bună” a tuturor apelor marine ale UE până în 2020. Noțiunea de „stare ecologică bună” este definită în directivă prin descriptori⁷, cum ar fi conservarea biodiversității sau abordarea presiunilor antropice, care includ pescuitul, deteriorarea fundului mării, deșeurile marine și contaminanții.

¹ Pentru o listă a presiunilor antropice, a se vedea Directiva (UE) 2017/845 a Comisiei din 17 mai 2017 de modificare a Directivei 2008/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește listele orientative ale elementelor ce trebuie luate în considerare în vederea pregătirii strategiilor marine, (JO L 125, 18.5.2017, p. 27).

² <https://sustainabledevelopment.un.org/sdg14>.

³ Comunicarea comună privind Guvernanța internațională a oceanelor: o agendă pentru viitorul oceanelor noastre, JOIN(2016) 49 final.

⁴ <https://oceanconference.un.org/>.

⁵ <http://www.ourocean2017.org>.

⁶ Directiva 2008/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008 de instituire a unui cadru de acțiune comunitară în domeniul politicii privind mediul marin (Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”), JO L 164, 25.6.2008, pp. 19-40.

⁷ Cei 11 descriptori calitativi sunt definiți în anexa I la Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin” și sunt specificați, de asemenea, în Decizia (UE) 2017/848 a Comisiei. Aceștia includ D1 – Biodiversitatea, D2 – Speciile neindigene (NIS), D3 – Peștii și crustaceele exploatate în scopuri comerciale, D4 – Lanțurile trofice, D5 – Eutrofizarea, D6 – Integritatea fundului mării, D7 – Modificările hidrografice, D8 – Contaminanții, D9 – Contaminanții din fructele de mare, D10 – Deșeurile, D11 – Energia, inclusiv zgomotul subacvatic. În scopul prezentului raport, descriptorii privind biodiversitatea (D1, D4 și D6) au fost grupați în funcție de principalele grupe de specii și tipuri de habitat, după cum urmează: păsări, mamifere și de reptile, pești și cefalopode, habitate de pe fundul mării și habitate ale coloanei de apă. Această grupare suplimentară determină un număr total de 13 categorii de descriptori.

O nouă decizie a Comisiei⁸, în vigoare din iunie 2017, obligă statele membre să respecte criterii comune și standarde metodologice pentru definirea noțiunii de „stare ecologică bună” din punct de vedere cantitativ pentru apele marine asupra cărora exercită jurisdicție teritorială. Mai important, Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin” obligă în mod explicit statele membre să colaboreze cu vecinii în fiecare regiune sau subregiune marină⁹.

Prezentul raport se bazează pe evaluările Comisiei din 2014 și 2017 privind strategiile marine ale statelor membre¹⁰ și evaluează programele de măsuri, pe care toate statele membre au avut obligația să le raporteze Comisiei până la 31 martie 2016¹¹. Orientări general aplicabile privind modificările necesare pentru îmbunătățirea coerenței și eficacității măsurilor lor sunt incluse ca o serie de recomandări adresate statelor membre la finalul acestei evaluări. Recomandări specifice pentru fiecare țară sunt incluse în documentul de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește prezentul raport¹².

În mod regretabil, doar șase state membre¹³ au raportat la timp programul lor național de măsuri. Prin urmare, Comisia a lansat procedurile adecvate de constatare a neîndeplinirii obligațiilor. Până la data-limită din februarie 2017¹⁴, în total 16 din cele 23 de state membre¹⁵ ale UE cu ieșire la mare raportaseră în cele din urmă programele lor naționale. Programele prezentate de celelalte șapte state membre¹⁶ după data-limită respectivă nu au putut fi evaluate la timp pentru prezentul raport.

Evaluarea din 2014 a Comisiei a concluzionat că definițiile și obiectivele legate de obiectivul¹⁷ privind „starea ecologică bună” au variat considerabil între statele membre. Prin urmare, prezenta evaluare examinează, de asemenea, măsura în care măsurile adoptate de statele membre permit o mai bună comparabilitate a eforturilor acestora în ceea ce privește abordarea presiunilor relevante asupra mediului marin. De asemenea, aceasta evaluează, pentru fiecare descriptor relevant, în ce măsură statele membre pot atinge o stare ecologică bună până în 2020, astfel cum se prevede în directivă¹⁸.

⁸ Decizia (UE) 2017/848 a Comisiei din 17 mai 2017 de stabilire a unor criterii și standarde metodologice privind starea ecologică bună a apelor marine și a specificațiilor și metodelor standardizate de monitorizare și evaluare, precum și de abrogare a Deciziei 2010/477/UE (JO L 125, 18.5.2017, p. 43).

⁹ La articolul 4 din Directiva 2008/56/CE sunt enumerate regiunile și subregiunile marine relevante ale UE. Cele patru regiuni marine ale UE sunt Marea Baltică, Oceanul Atlantic de Nord-Est, Marea Mediterană și Marea Neagră.

¹⁰ COM(2014) 97 final și COM(2017)03 final.

¹¹ Articolul 16 din Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin” prevede ca programele de măsuri să fie evaluate de către Comisie.

¹² SWD(2018)393

¹³ Belgia, Germania, Portugalia, Țările de Jos, Suedia și Regatul Unit.

¹⁴ Raportul Maltei a fost depus în aprilie 2017, dar a fost inclus în prezenta evaluare deoarece nu a necesitat traducere.

¹⁵ Și anume, pe lângă cele șase state membre menționate mai sus: Bulgaria, Cipru, Finlanda, Franța, Irlanda, Italia, Letonia, Malta, Polonia și Spania.

¹⁶ Croația, Danemarca, Estonia, Grecia, Lituania, România și Slovenia.

¹⁷ Astfel cum se prevede la articolele 8 și 9 din Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”, evaluate în COM(2014) 97 final.

¹⁸ Articolul 1 din Directiva 2008/56/CE, care definește obiectul.

Ce măsuri au adoptat statele membre până în prezent pentru a atinge o stare ecologică bună?

În programele lor de măsuri, statele membre prezintă adesea ca măsuri inițiative existente sau punerea în aplicare a unor politici în curs. Aceasta include, de exemplu, acțiunile întreprinse conform legislației UE privind protecția mediului sau conform altor acte legislative ale UE, cum ar fi Directiva-cadru privind deșeurile¹⁹, Directiva-cadru privind apa²⁰, Directiva privind păsările²¹, Directiva „Habitat”²², Directiva privind tratarea apelor uzate urbane²³ sau Regulamentul privind politica comună în domeniul pescuitului²⁴. Angajamentele internaționale existente, cum ar fi cele din cadrul Organizației Maritime Internaționale, au fost incluse, de asemenea, în programele statelor membre. În plus, statele membre fac trimitere în mod frecvent la inițiativele luate în cadrul convențiilor marine regionale²⁵. Este pozitivă constatarea că statele membre fac trimitere, în câteva cazuri, la măsuri convenite în mod specific cu vecinii dintr-o regiune marină a UE, în special prin convențiile marine regionale relevante sau dintr-o subregiune. Aproximativ 25 % dintre măsuri au fost definite ca măsuri „noi”, ceea ce înseamnă că au fost instituite în mod specific în sensul directivei. De asemenea, este pozitivă constatarea că, datorită Directivei-cadru „Strategia pentru mediul marin”, statele membre au trecut în mod progresiv de la o abordare fragmentată a protejării mediului marin la o abordare mai strategică, reunind diverse direcții de acțiune²⁶.

Excepții

De asemenea, directiva permite statelor membre, în circumstanțe bine definite, să aplice **excepțiile**²⁷ de la atingerea obiectivelor de mediu preconizate sau a stării ecologice bune, în toate aspectele lor sau în intervalul de timp relevant. Aceste circumstanțe bine definite includ faptul că atingerea acestor obiective este legată de acțiunea sau lipsa de acțiune care nu este imputabilă acestor state membre, evenimente de forță majoră sau de faptul că condițiile

¹⁹ Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive (JO L 312, 22.11.2008, p. 3).

²⁰ Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (JO L 327, 22.12.2000, p. 1).

²¹ Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea păsărilor sălbatice (JO L 20, 26.1.2010, p. 7).

²² Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (JO L 206, 22.7.1992, p. 7).

²³ Directiva 91/271/CEE a Consiliului din 21 mai 1991 privind tratarea apelor urbane reziduale (JO L 135, 30.5.1991, p. 40).

²⁴ Regulamentul (UE) nr. 1380/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind politica comună în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1954/2003 și (CE) nr. 1224/2009 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2371/2002 și (CE) nr. 639/2004 ale Consiliului și a Deciziei 2004/585/CE a Consiliului (JO L 354, 28.12.2013, p. 22).

²⁵ Patru convenții marine regionale vizează apele marine ale UE: (1) Convenția privind protecția mediului marin din zona Mării Baltice (HELCOM); (2) Convenția privind protecția mediului marin al Atlanticului de Nord-Est (OSPAR); (3) Convenția privind protejarea mediului marin și a zonei de coastă a Mării Mediterane (Convenția de la Barcelona); (4) Convenția privind protecția Mării Negre împotriva poluării (*Convenția de la București*). Uniunea este parte contractantă la primele trei convenții.

²⁶ Trebuie reținut faptul că prezentul raport face trimitere la măsurile introduse prin alte inițiative legislative, cum ar fi planurile de management al bazinelor hidrografice prevăzute în Directiva-cadru privind apa, dar nu evaluează aceste măsuri. Prin urmare, concluziile în aceste cazuri sunt doar parțiale.

²⁷ Articolul 14 din Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”.

naturale nu permit îmbunătățirea în timp util a stării apelor marine ale statelor respective. Opt²⁸ din cele 16 state membre în cauză raportează excepții. Alte state membre declară că nu au aplicat excepții deoarece lacunele în materie de cunoștințe și date nu le permit să concluzioneze dacă se impune sau nu o excepția în această etapă a punerii în aplicare.

Tipuri de măsuri

Statele membre au conceput, în principal, măsuri care, **printr-o intervenție juridică sau tehnică, contribuie direct la reducerea presiunii** (denumite „măsuri directe” în figura 1). Acestea determină, de exemplu, soluții tehnice (de exemplu, motoare de nave mai puțin zgomotoase) sau restricții pentru acoperirea teritorială a anumitor activități (de exemplu, prin proceduri de acordare de licențe). Cu toate acestea, unele state membre au raportat, de asemenea, măsuri care **ar contribui în mod indirect la abordarea presiunii** în cauză (denumite „măsuri indirecte” în figura 1). Acestea includ acțiuni în materie de guvernare, sensibilizare sau campanii de comunicare (de exemplu, pentru reducerea deșeurilor). În cazul în care statele membre nu dețin cunoștințe suficiente cu privire la o anumită presiune (de exemplu, speciile neindigene, zgomotul subacvatic), acestea au identificat necesitatea continuării cercetărilor pentru o documentare mai bună a măsurilor viitoare și/sau au instituit o monitorizare suplimentară. Aceste măsuri ar fi putut fi raportate într-un mod mai adecvat ca parte din programele lor de monitorizare²⁹.

În conformitate cu dispozițiile Directivei-cadru „Strategia pentru mediul marin”³⁰, toate statele membre raportează, în programele lor de măsuri, cu privire la utilizarea **măsurilor de protecție spațială**. Acestea sunt măsuri menite să creeze rețele coerente și reprezentative de zone marine protejate, ca de exemplu arii speciale de conservare în conformitate cu Directiva „Habitat”, arii de protecție specială în conformitate cu Directiva privind păsările sau alte zone protejate convenite în cadrul acordurilor internaționale sau regionale. Aceste măsuri de protecție spațială au fost raportate adesea în legătură cu pescuitul sau cu protecția anumitor habitate; acestea sunt tratate în secțiunile relevante de mai jos și descrise în detaliu în evaluările tehnice³¹. Deși două state membre³² enumeră în mod clar noi zone marine protejate, alte opt³³ state au raportat că planifică sau desemnează noi zone marine protejate ca măsuri. Acoperirea generală a crescut semnificativ³⁴ prin legislația privind păsările și habitatele³⁵ și prin convențiile internaționale.

²⁸ Cipru, Finlanda, Letonia, Malta, Țările de Jos, Polonia, Suedia și Regatul Unit.

²⁹ Articolul 11 din Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”.

³⁰ Astfel cum se prevede la articolul 13 alineatul (4) din Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”.

³¹ Evaluările tehnice specifice pentru fiecare stat membru au fost elaborate pentru Comisie de către un consultant extern și se găsesc la adresa http://ec.europa.eu/environment/marine/eu-coast-and-marine-policy/implementation/reports_en.htm.

³² Portugalia și Regatul Unit.

³³ Bulgaria, Cipru, Germania, Finlanda, Franța, Italia, Spania și Suedia.

³⁴ În medie, acoperirea a crescut cu 4,9 % între anii 2012 și 2016: Agnesi, S., Mo, G., Annunziatellis, A., Chaniotis, P., Korpinen, S., Snoj, L., Globevnik, L., Tunesi, L., Reker, J. 2017, *Spatial Analysis of Marine Protected Area Networks in Europe's Seas II* (Analiza spațială a rețelilor de zone marine protejate în mările Europei II), Volumul A, 2017, ed. Kunitzer, A., *ETC/ICM Technical Report 4/2017* (Raportul tehnic ETC/IC; 4/2017), Magdeburg: European Topic Centre on inland, coastal and marine waters, 41 pp.

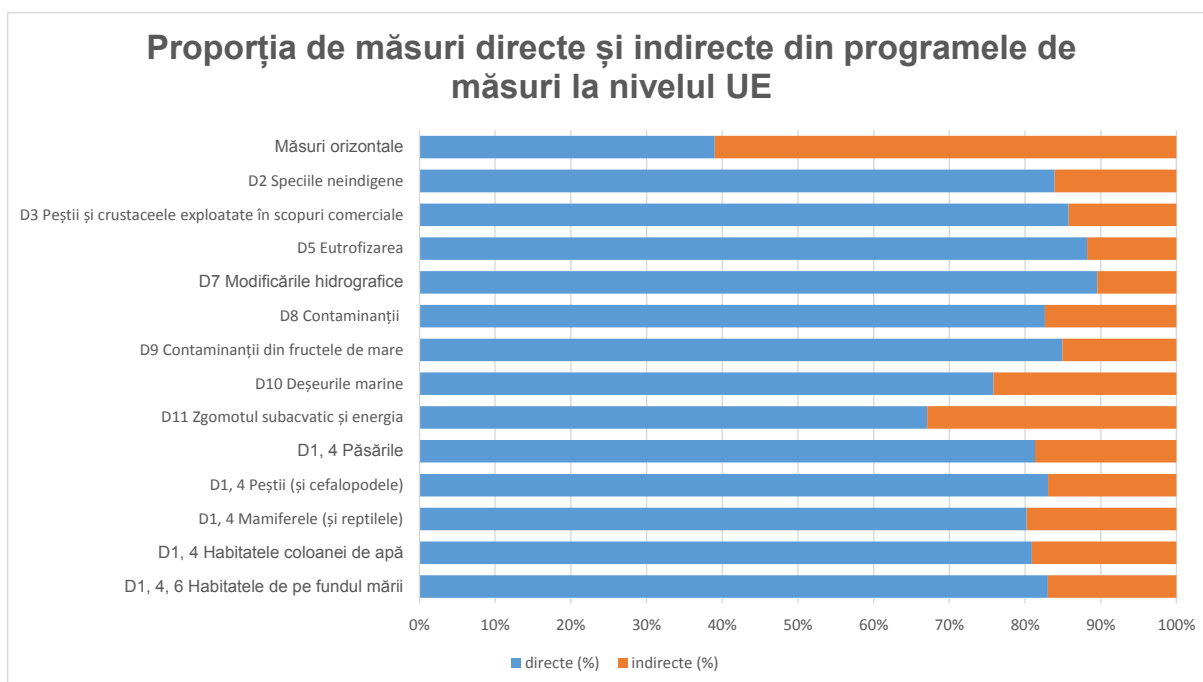

Figura 1 Proporția de măsuri directe și indirecte din programele de măsuri la nivelul UE

Măsurile adoptate pentru abordarea presiunilor asupra mediului marin

Această secțiune examinează măsurile instituite pentru abordarea descriptorilor din directivă care se referă în mod specific la astfel de presiuni antropice.

Speciile neindigene

Speciile neindigene pot amenința biodiversitatea marină atunci când devin „invazive”. În apele Uniunii, statele membre identifică pescuitul și acvacultura ca fiind cele două activități principale care pot conduce la introducerea și răspândirea speciilor neindigene.

Gestionarea apei de balast³⁶ este utilizată de 13 state membre³⁷ pentru abordarea problemei speciilor introduse prin activități nautice. Cu toate acestea, unele măsuri suplimentare, cum ar fi aderarea la orientările³⁸ Organizației Maritime Internaționale privind foulingul biologic pot aborda mai bine presiunea, deoarece limitează foulingul prin carena navei. Măsurile menționate de cele 16 state membre în programele lor de măsuri se bazează adesea pe activitatea regională și pe legislația UE existentă, cum ar fi regulamentele UE privind speciile

³⁵ Pentru mai multe informații, a se vedea Spatial Analysis of Marine Protected Area Networks in Europe's Seas II (Analiza spațială a rețelelor de zone marine protejate în mările Europei II), ETC/ICM Technical Report 4/2017 (Raportul tehnic ETC/IC; 4/2017), <https://www.researchgate.net/publication/322759892>.

³⁶ Gestionarea și controlul apei și sedimentelor încărcate și descărcate de pe nave.

³⁷ Belgia, Bulgaria, Finlanda, Franța, Germania, Irlanda, Italia, Malta, Țările de Jos, Polonia, Spania, Suedia și Regatul Unit.

³⁸ Rezoluția MEPC.207(62).

alogene invazive³⁹ și speciile alogene din acvacultură⁴⁰. Unele state membre⁴¹ au introdus deja măsuri specifice pentru reducerea riscului de introducere a speciilor neindigene prin ferme de acvacultură, în timp ce alte câteva state membre raportează că trebuie să facă în continuare cercetări pentru a înțelege mai bine presiunea.

Măsurile nou introduse variază de la vizarea directă a speciilor neindigene de către pescari până la oferirea de stimulente pentru navele „ecologice” și/sau realizarea unor inițiative de sensibilizare, care să vizeze în principal activitățile de agrement.

Având în vedere că statele membre fie nu au putut raporta, fie nu au raportat în acest sens, nu se poate răspunde la întrebarea dacă statele membre vor atinge o stare ecologică bună până în 2020 pentru presiunile provenite de la speciile neindigene, astfel cum prevede directiva. Polonia, Cipru și Malta au raportat excepții justificate de la atingerea stării ecologice bune, afirmând că introducerea speciilor neindigene se datorează unor situații independente de controlul lor (de exemplu, în cazul Mării Mediterane, aceste specii pot intra prin Canalul Suez).

Măsură → *Suedia: sistem național de alertă și răspuns pentru detectarea timpurie, manipulare și planuri de urgență*

Suedia a creat un sistem național de alertă și răspuns în apele sale, care va alerta imediat autoritățile atunci când este reperată o nouă specie neindigenă. Acest lucru va declanșa măsuri de răspuns rapid pentru eradicarea sau controlul acesteia sau orice alte acțiuni considerate adecvate, legate de planurile de urgență. Sistemul va fi conectat la programul de monitorizare al Suediei.

Exploatarea peștilor și crustaceelor în scopuri comerciale

Pescuitul excesiv poate avea consecințe grave care pot conduce la epuizarea progresivă și la un eventual colaps al stocurilor. Toate cele 16 state membre ale căror programe sunt evaluate în prezentul raport au introdus măsuri pentru reducerea la minimum a presiunii exercitate de pescuitul comercial. De asemenea, 14 state membre⁴² au inclus măsuri specifice pentru reducerea impactului pescuitului recreativ.

Presiunea exercitată de pescuit asupra stocurilor afectează toate regiunile marine ale UE, deși este deosebit de acută în Marea Mediterană. În programele lor naționale, statele membre fac trimitere în mod constant la măsurile pe care le-au adoptat pentru a respecta politica comună în domeniul pescuitului, care prevede atingerea până în 2020 a unei producții durabile maxime pentru stocurile de pești, contribuind astfel la obiectivul privind „starea ecologică bună” stabilit prin Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”. Aceste măsuri naționale

³⁹ Regulamentul (UE) nr. 1143/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2014 privind prevenirea și gestionarea introducerii și răspândirii speciilor alogene invazive (JO L 317, 4.11.2014, p. 35).

⁴⁰ Regulamentul (CE) nr. 708/2007 al Consiliului din 11 iunie 2007 privind utilizarea în acvacultură a speciilor exotice și a speciilor absente la nivel local (JO L 168, 28.6.2007, p. 1).

⁴¹ Belgia, Cipru, Franța, Germania, Irlanda, Italia, Letonia, Polonia, Malta, Țările de Jos, Spania, Suedia și Regatul Unit (pentru Atlanticul de Nord-Est).

⁴² Belgia, Bulgaria, Finlanda, Franța, Germania, Irlanda, Italia, Letonia, Malta, Portugalia, Spania, Suedia și Regatul Unit.

inclus reducerea dimensiunii flotei de pescuit, reducerea capturilor totale, interzicerea pescuitului sau a unor tipuri de practici de pescuit (de exemplu, traularea) în anumite zone.

De asemenea, majoritatea statelor membre⁴³ au introdus măsuri noi pentru reducerea presiunii exercitate asupra stocurilor supraexploatare, de exemplu prin impunerea utilizării unor unelte de pescuit specifice⁴⁴ sau prin introducerea unor restricții sau interdicții temporale/spațiale specifice⁴⁵. Majoritatea statelor membre⁴⁶ au instituit măsuri de protecție spațială, fie în cadrul rețelei Natura 2000, fie prin consolidarea planurilor de gestionare pentru zonele marine protejate existente. De asemenea, câteva state membre au introdus măsuri în vederea sensibilizării cu privire la practicile de pescuit distructive. Multe dintre acestea leagă în mod explicit măsurile adoptate de acordurile încheiate la nivel regional și internațional, cum ar fi în contextul organizațiilor regionale de gestionare a pescuitului din Marea Mediterană⁴⁷ sau al Comisiei Internaționale pentru Conservarea Tonului din Oceanul Atlantic. Acțiunile întreprinse prin convențiile marine regionale, în special HELCOM și Convenția de la Barcelona, figurează, de asemenea, în programe.

Deși directiva obligă statele membre să atingă o stare ecologică bună până în 2020 pentru presiunea exercitată de pescuit asupra stocurilor, trebuie să existe o bună sinergie cu cerințele politicii comune în domeniul pescuitului în programele lor naționale, iar majoritatea statelor membre nu au stabilit deocamdată când va fi atins acest obiectiv. Trei state membre au raportat excepții, declarând în mod justificat că starea ecologică bună va fi atinsă după 2020: Finlanda și Regatul Unit declară că starea ecologică bună pentru exploatarea peștilor și crustaceelor în scopuri comerciale nu va fi atinsă din cauza condițiilor naturale, în timp ce Malta amintește necesitatea unor eforturi transfrontaliere și regionale pentru atingerea acestui obiectiv.

Măsură → *Belgia: îmbunătățirea controlului și a monitorizării pescuitului recreativ*

Belgia a introdus recent o măsură juridică care facilitează monitorizarea pescuitului recreativ, o activitate care poate avea un impact semnificativ asupra mediului marin, dar care adesea nu este reglementată de statele membre. Această măsură națională, care depășește cerințele politicii comune în domeniul pescuitului, va îmbunătăți colectarea datelor, care este esențială nu doar pentru a înțelege starea stocurilor de pești, ci și pentru a reglementa, dacă este necesar și într-un mod mai orientat, anumite activități de pescuit.

Introducerea de nutrienți

Introducerea unor cantități excesive de nutrienți și de substanțe organice în mare promovează proliferarea algelor, conducând la eutrofizare. Această presiune poate sufoca viața marină, în special în jurul zonelor costiere și la adâncimi mari. Deși afectează toate apele marine din UE într-o anumită măsură, impactul cel mai notabil este în Marea Baltică. Îmbogățirea cu

⁴³ Germania, Letonia și Polonia nu au introdus măsuri specifice, dar fac trimitere la punerea în aplicare globală a politicii comune în domeniul pescuitului, care ar putea aborda presiunea.

⁴⁴ Bulgaria, Cipru, Irlanda, Malta, Țările de Jos și Spania.

⁴⁵ Bulgaria, Franța, Irlanda și Portugalia; Belgia a introdus cote.

⁴⁶ Bulgaria, Cipru, Finlanda, Franța, Germania, Irlanda, Italia, Polonia, Portugalia, Spania, Suedia și Regatul Unit.

⁴⁷ Comisia Generală pentru Pescuit în Marea Mediterană, CGPM.

nutrienți a fost atribuită în principal agriculturii, industriei, deversărilor urbane, acvaculturii și, într-o măsură mai mică, activităților nautice. Problema este amplificată de acumularea acestor nutrienți pe fundul mării.

În programele lor naționale, toate statele membre⁴⁸ au făcut trimitere la măsurile adoptate în planurile lor de management al bazinelor hidrografice pentru a asigura respectarea obiectivului privind „starea ecologică bună” prevăzut în Directiva-cadru privind apa⁴⁹ și pentru a respecta parametrii prevăzuți de alte acte legislative în domeniul apei⁵⁰. De asemenea, unele state membre au inclus măsuri mai specifice în strategiile lor marine, cum ar fi promovarea acvaculturii durabile⁵¹ și a practicilor agricole⁵², stabilirea unor zone de control al emisiilor de oxizi de azot (NOx) pentru activitățile nautice⁵³, construirea unei infrastructuri portuare adecvate pentru gaz natural lichefiat⁵⁴ și controlul deversării apelor uzate netratate provenite de la nave⁵⁵.

Perspectiva pentru ca statele membre să atingă până în 2020 starea ecologică bună pentru gestionarea intrărilor de nutrienți este în concordanță cu regiunile marine individuale. De exemplu, majoritatea statelor membre din Marea Baltică nu preconizează să o atingă până în 2020, în timp ce, în Marea Mediterană, majoritatea statelor membre au indicat că aceasta a fost atinsă deja.

Nu mai puțin de cinci state membre⁵⁶ au invocat excepții pentru presiunea exercitată de intrările de nutrienți. Cu toate acestea, au fost invocate diverse motive, indicând o abordare regională mai puțin consecventă, în ciuda naturii transfrontaliere a presiunii. În Marea Baltică, Finlanda, Letonia și Polonia au făcut trimitere la situații justificate, independente de controlul lor, Polonia invocând condițiile naturale ca o justificare suplimentară, la fel ca Suedia. Pentru Atlanticul de Nord-Est, Suedia și Țările de Jos utilizează argumente similare cu cele invocate pentru justificarea excepțiilor din Marea Baltică.

Măsură → Finlanda: reducerea introducerii de nutrienți în mediu

Prin împrăștierea de ghips pe câmpuri, această măsură directă vizează reducerea concentrației de fosfor din sol - un nutrient utilizat în agricultură, care poate conduce la eutrofizare. Utilizarea ghipsului reduce spălarea fosforului în sistemele de apă dulce și, prin urmare, în mediul marin. Acesta are avantajul de a îmbunătăți proprietățile solului și, prin urmare, reduce eroziunea.

⁴⁸ Deși Belgia, Finlanda, Germania, Franța, Italia, Malta, Polonia, Portugalia și Suedia nu menționează în mod specific planurile de management al bazinelor hidrografice, acestea fac trimitere la măsurile prevăzute în Directiva-cadru privind apa.

⁴⁹ Conform Directivei 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (JO L 327, 22.12.2000, p. 1).

⁵⁰ Directiva privind tratarea apelor urbane reziduale (91/271/CEE), Directiva privind nitrății (91/676/CEE), Directiva privind emisiile industriale (2010/75/UE), Directiva privind inundațiile (2007/60/CE).

⁵¹ Bulgaria, Cipru, Finlanda, Irlanda, Italia, Malta, Spania și Suedia.

⁵² Bulgaria, Cipru, Germania, Finlanda, Irlanda, Italia, Letonia, Țările de Jos, Polonia, Malta, Spania, Suedia, Regatul Unit și, parțial, Portugalia.

⁵³ Bulgaria, Germania, Finlanda, Franța, Țările de Jos, Polonia, Suedia și Regatul Unit.

⁵⁴ Finlanda și Polonia.

⁵⁵ Cipru, Germania, Irlanda, Letonia, Malta, Țările de Jos și Polonia.

⁵⁶ Finlanda, Letonia, Polonia, Țările de Jos și Suedia.

Modificări hidrografice

Activitățile umane, cum ar fi dezvoltarea infrastructurii costiere, dragarea, extracția nisipului și desalinizarea, pot afecta proprietățile fizice ale apelor marine. Impactul se poate observa în modificarea cursului curenților marini sau al valurilor, în modificarea regimului mareelor, a temperaturii, a nivelului pH-ului, a salinității sau a turbidității, toate acestea putând afecta negativ speciile și habitatele marine. Majoritatea măsurilor raportate de statele membre vizează cadrele de reglementare existente, cum ar fi Directiva-cadru privind apa, Directiva privind evaluarea impactului asupra mediului⁵⁷ și Directiva privind evaluarea strategică de mediu⁵⁸, precum și procedurile de acordare de licențe, care, în general, ar trebui să acopere toate presiunile și impacturile posibile. Cu toate acestea, nu este întotdeauna clar modul în care statele membre planifică să aplice măsurile adoptate conform acestor directive în context marin. De asemenea, unele state membre⁵⁹ au raportat că elaborează în prezent orientări pentru proiecte de infrastructură relevante, în cadrul măsurilor lor. Cu toate acestea, doar două state membre⁶⁰ abordează în mod clar impactul cumulativ al infrastructurilor respective.

Pentru presiunile antropice care conduc la modificări hidrografice, statele membre nu au invocat niciuna dintre excepțiile de la atingerea stării ecologice bune prevăzute la articolul 14. Dintre cele 16 state membre ale căror programe naționale sunt evaluate în prezentul raport, patru state membre⁶¹ au afirmat că starea ecologică bună a fost atinsă deja, în timp ce două state membre⁶² susțin că aceasta va fi atinsă până în 2020. Alte state membre fie nu au specificat când va fi atinsă starea ecologică bună, fie nu pot estima acest lucru.

Măsură → *Franța: evaluarea impactului cumulativ*

În prezent, Franța elaborează un ghid pentru a ajuta autoritățile relevante și părțile interesate să evalueze impactul cumulativ al activităților umane, în special pentru proiectele care ar necesita o evaluare a impactului asupra mediului sau o evaluare strategică de mediu. Acesta va fi relevant în special pentru presiunile hidrologice pentru care, până acum, impactul cumulativ a fost abordat rar.

Contaminanții din mare și din fructele de mare

Majoritatea contaminanților, proveniți în principal din pesticidele agricole, din vopselele antivegetative ale navelor⁶³, din produsele farmaceutice, din efluenții industriali și urbani, inclusiv metale grele, ajung în mare. Această deversare transformă mările și oceanele într-un mediu care poate dăuna vieții marine și, în final, poate contamina fructele de mare destinate

⁵⁷ Directiva 2011/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (JO L 26, 28.1.2012, p. 1).

⁵⁸ Directiva 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului (JO L 197, 21.7.2001, p. 30).

⁵⁹ Irlanda, Italia, Țările de Jos, Polonia, Spania, Suedia și Regatul Unit.

⁶⁰ Franța și Germania.

⁶¹ Finlanda, Țările de Jos, Spania și Suedia. Italia consideră că starea ecologică bună a fost atinsă în Marea Adriatică, dar nu face specificații pentru alte regiuni.

⁶² Franța și Regatul Unit.

⁶³ Vopsele aplicate pe carena navelor, care încetinesc creșterea organismelor acvatice sau ajută la detașarea acestora.

consumului uman. Prin urmare, atât din motive de protecție a mediului, cât și din motive de protecție a sănătății umane, este important să se asigure faptul că nivelurile de contaminanți din mediul marin rămân scăzute și în limitele de siguranță.

Dintre toate sursele de contaminanți, depunerile atmosferice din mediul marin reprezintă sursa cea mai puțin abordată în programele naționale raportate de statele membre.

De asemenea, programele acestora cuprind foarte puține măsuri care vizează în mod direct contaminanții din fructele de mare destinate consumului uman, deoarece se susține că măsurile adoptate pentru contaminanți în general pot reduce, de asemenea, orice impact negativ asupra fructelor de mare. Printre măsurile raportate în acest context, statele membre fac trimitere la cele necesare pentru a asigura respectarea legislației UE privind siguranța alimentară⁶⁴ și a altor standarde de reglementare aplicabile pentru produsele pescărești și produsele din acvacultură, în special cu privire la trasabilitate, la cerințele privind calitatea sănătății, la condițiile de piscicultură, la evaluarea riscurilor și la măsurile de gestionare.

Pentru acțiuni destinate în sens mai general reducerii prezenței contaminanților în mare, unele state membre raportează câteva măsuri care decurg din cerințele UE, cum ar fi cele necesare pentru a asigura respectarea Directivei privind nitrații⁶⁵, a Directivei privind apele urbane reziduale⁶⁶, a Directivei privind emisiile atmosferice⁶⁷, a Directivei privind poluarea de către nave⁶⁸ și a Regulamentului REACH⁷⁰. Se face trimitere, de asemenea, la angajamentele internaționale fie conform Convenției MARPOL⁷², fie conform convențiilor marine regionale, deși programele naționale sunt adesea neclare cu privire la acțiunile concrete care sunt planificate în mod specific pentru angajamentele internaționale respective. Pe lângă aceste cerințe internaționale sau ale UE existente, 10 state membre⁷³ au introdus unele măsuri directe, cum ar fi reglementarea suplimentară a deversării de contaminanți, reducerea utilizării pesticidelor, îmbunătățirea acvaculturii și a practicilor de dragare, precum și unele măsuri indirecte, cum ar fi activitățile de sensibilizare și de cercetare.

⁶⁴ În special Regulamentul (CE) nr. 1831/2003 al Comisiei din 22 septembrie 2003 de stabilire a nivelurilor maxime pentru anumiți contaminanți din produse alimentare (JO L 228, 22.9.2003, p. 1).

⁶⁵ Bulgaria, Germania, Italia și Spania.

⁶⁶ Belgia, Bulgaria, Germania, Finlanda, Franța, Irlanda, Letonia, Malta, Țările de Jos, Polonia, Spania, Suedia și Regatul Unit.

⁶⁷ Directiva (UE) 2016/2284 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2016 privind reducerea emisiilor naționale de anumiți poluanți atmosferici, de modificare a Directivei 2003/35/CE și de abrogare a Directivei 2001/81/CE (JO L 344, 17.12.2016, p. 1).

⁶⁸ Directiva 2009/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009 de modificare a Directivei 2005/35/CE privind poluarea cauzată de nave și introducerea unor sancțiuni în caz de încălcare (JO L 280, 27.10.2009, p. 52).

⁶⁹ Belgia, Bulgaria, Cipru, Germania, Finlanda, Franța, Irlanda, Italia, Letonia, Malta, Țările de Jos, Polonia, Portugalia, Spania, Suedia și Regatul Unit.

⁷⁰ Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 793/93 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1488/94 al Comisiei, precum și a Directivei 76/769/CEE a Consiliului și a Directivelor 91/155/CEE, 93/67/CEE, 93/105/CE și 2000/21/CE ale Comisiei.

⁷¹ Cipru, Germania, Finlanda, Franța, Irlanda, Italia, Letonia, Spania, Suedia și Regatul Unit.

⁷² Convenția internațională pentru prevenirea poluării de către nave (MARPOL).

⁷³ Belgia, Bulgaria, Germania, Finlanda, Franța, Malta, Țările de Jos, Polonia, Portugalia, Spania și Suedia.

Excepții de la atingerea stării ecologice bune pentru contaminanți au fost solicitate de Polonia și Suedia în regiunea Mării Baltice și de Țările de Jos, Regatul Unit și Suedia în regiunea Atlanticului de Nord-Est. Justificările invocate pentru a beneficia de aceste excepții nu par să fie întotdeauna convingătoare din punct de vedere tehnic, de exemplu atunci când este vorba despre invocarea unor costuri disproporționate fără a furniza o justificare adecvată, inclusiv o analiză cost-beneficiu și o analiză a avantajelor și a dezavantajelor acțiunilor alternative de remediere. În plus, intervalele de timp pentru atingerea stării ecologice bune variază în funcție de regiune, ceea ce este îngrijorător pentru o presiune atât de bine documentată - care face obiectul unei liste lungi de legi și de inițiative de politici atât la nivelul UE, cât și la nivel internațional.

Două state membre⁷⁴ își justifică excepțiile de la atingerea stării ecologice bune pentru contaminanții din fructele de mare pe baza faptului că sursele de poluare relevante se găsesc, de asemenea, în afara apelor lor marine. Majoritatea⁷⁵ statelor membre cu ieșire la Atlanticul de Nord-Est par să fie de acord că starea ecologică bună va fi atinsă până în 2020, în timp ce în celelalte trei mări regionale acest lucru nu poate fi estimat sau se preconizează că va avea loc doar după 2020.

Măsură → *Polonia: vizarea diverselor surse de contaminanți*

Polonia a adoptat un ansamblu de măsuri specifice diversilor contaminanți care ajung în apele sale marine. Programul Poloniei include măsuri care reglementează contaminanți precum materialele dragate, parafina și derivații acestora. De asemenea, se angajează să-și reconstruiască sistemele de apă pluvială și de ape uzate, introducând concomitent măsuri pentru reducerea contaminanților din apa deversată din sistemele de tratare a gazelor de evacuare. De asemenea, Polonia raportează noi acțiuni pentru reducerea riscurilor rezultate din poluarea cu hidrocarburi și alte substanțe nocive. Alte măsuri includ planuri de modernizare a flotei sale de navigație interioară, dispoziții care să permită deversarea de ape uzate industriale și îmbunătățirea gospodăririi apelor din șapte bazine hidrografice.

Deșeurile marine

Deșeurile constituie o presiune asupra mediului marin, acestea ajungând, în final, pe fundul mării și apoi pe plaje. Punerea în aplicare a Directivei-cadru „Strategia pentru mediul marin” a condus la îmbunătățirea înțelegerii macro- și micro-deșeurilor, în special a celor provenite din plastic. Sursele de deșeuri marine au fost atribuite în principal următoarelor activități umane: turism și activități de agrement, deșeuri urbane, activități industriale, activități nautice și pescuit comercial. Pentru a combate deșeurile marine, statele membre se bazează pe o serie de acte legislative existente ale UE, în special privind gestionarea deșeurilor, ape reziduale urbane sau instalațiile portuare de preluare⁷⁶, precum și pe acordurile internaționale și pe

⁷⁴ Finlanda și Malta.

⁷⁵ Belgia, Franța, Irlanda, Țările de Jos și Regatul Unit.

⁷⁶ Directiva 2000/59/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2000 privind instalațiile portuare de preluare a deșeurilor provenite din exploatarea navelor și a reziduurilor de încărcătură, JO L 332, 28.12.2000, pp. 81-90.

planurile de acțiune ale convențiilor marine regionale⁷⁷. Din programele lor naționale reiese că toate cele 16 state membre adoptă sau planifică să adopte măsuri pentru îmbunătățirea gestionării deșeurilor în sectorul pescuitului. Măsurile cele mai frecvente notificate sunt curățarea plajelor, „pescuitul de deșeuri” și inițiativele de comunicare. Deși au un impact modest asupra reducerii presiunii, acestea ajută la sensibilizare și, astfel, la prevenirea poluării în viitor. Cu toate acestea, măsurile specifice pentru deșeurile de pe plajă, cum ar fi limitarea proliferării plasticului de unică folosință sau reducerea microplasticului și a deșeurilor provenite din acvacultură, par să fie subdezvoltate. De exemplu, doar cinci state membre⁷⁸ au abordat acvacultura în mod specific.

Măsură → *Franța: reducerea deșeurilor marine și conchiliocultură*

Franța are două măsuri demne de reținut pentru deșeurile marine. Prima face parte din programul național de prevenire a deșeurilor și este formată din patru acțiuni: (1) extinderea responsabilității producătorilor; (2) limitarea anumitor produse, cum ar fi pungile din plastic de unică folosință;⁷⁹ (3) promovarea acțiunilor voluntare pentru reducerea și reciclarea deșeurilor marine; și (4) alinierea planurilor regionale de gestionare și prevenire a deșeurilor marine la instrumentele de politică maritimă și în domeniul apei și la planurile portuare de preluare și tratare a deșeurilor. A doua măsură abordează conchiliocultura, o activitate care poate fi o sursă semnificativă de deșeuri, dar care este abordată doar rareori în programele de măsuri ale altor state membre. Franța planifică să limiteze degradarea habitatelor afectate, limitând accesul la porțiunile de cultură marină relevante din zonele cu maree și colectând și reciclând deșeurile generate de acestea.

Programele de măsuri pentru deșeurile marine trebuie să fie privite în contextul mai amplu al evoluțiilor la nivelul UE, care au condus la adoptarea Pachetului de măsuri privind economia circulară⁸⁰, a Strategiei europene pentru materialele plastice⁸¹ și a unei propuneri legislative privind deșeurile marine și plasticul de unică folosință⁸².

Din cele 16 state membre, doar șase⁸³ preconizează să atingă starea ecologică bună pentru deșeuri până în 2020. Malta este singurul stat membru care a solicitat o excepție, invocând faptul că acțiunile din țările învecinate i-ar împiedica eforturile; totuși, această justificare propusă nu pare să fie fundamentată pe deplin și nu este raportat niciun calendar alternativ.

⁷⁷ Există planuri de acțiune regionale pentru regiunea Atlanticului de Nord-Est, regiunea Mării Baltice și regiunea Mării Mediterane, iar planul de acțiune pentru Marea Neagră este în curs de elaborare.

⁷⁸ Franța (în Atlanticul de Nord-Est), Irlanda, Italia, Spania și Suedia.

⁷⁹ Între timp, Franța a adoptat, de asemenea, o măsură neraportată care interzice din 2020 plasticul de unică folosință care nu este biodegradabil și o altă măsură care interzice plasticul care nu este biodegradabil din bețișoarele de urechi și din microbilele din anumite produse cosmetice.

⁸⁰ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, *Închiderea buclei – un plan de acțiune al UE pentru economia circulară*, COM(2015) 614 final.

⁸¹ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, *O strategie europeană pentru materialele plastice într-o economie circulară*, COM(2018) 28 final.

⁸² Propunere de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind reducerea impactului anumitor produse din plastic asupra mediului, COM(2018) 340 final.

⁸³ Belgia, Finlanda, Franța, Irlanda, Țările de Jos și Regatul Unit.

Energie, inclusiv zgomotul subacvatic

Utilizarea energiei, de exemplu sub forma sistemelor electrice și de încălzire, zgomotul, radiațiile electromagnetice, undele radio sau vibrațiile, pot reprezenta, de asemenea, o presiune asupra mediului marin. Până în prezent, majoritatea statelor membre și-au concentrat eforturile asupra zgomotului subacvatic, ale căror efecte sunt complexe și nu sunt înțelese încă pe deplin. De exemplu, zgomotul poate alunga speciile marine din zonele lor de reproducere, le poate afecta auzul și, prin urmare, le poate face mai vulnerabile. Efectul depinde, de asemenea, de tipul de zgomot, continuu sau impulsiv, precum și de frecvență. Zgomotul poate proveni de la activitățile nautice, cercetarea marină, platformele energetice offshore, operațiunile de construcții și activitățile de apărare. Statele membre s-au bazat încă o dată pe legislația UE, cum ar fi Directiva „Habitat” și Directiva privind evaluarea impactului asupra mediului. Din nou, acordurile internaționale și inițiativele adoptate prin convențiile marine regionale figurează, de asemenea, în programele lor de măsuri. Măsurile includ protecția unor zone specifice atât împotriva zgomotului impulsiv, cât și împotriva zgomotului continuu; conceperea unor nave „ecologice”; limitarea utilizării anumitor tipuri de lumini pe platformele petroliere și pentru gaze; și sensibilizarea, desfășurarea unor activități de cercetare și dezvoltarea unor orientări pentru evaluarea zgomotului. Deși sunt abordate majoritatea presiunilor, acestea sunt acoperite adesea în mod indirect prin cercetarea pe care statele membre au raportat-o împreună cu măsurile lor.

Șase state membre⁸⁴, în principal din regiunea Atlanticului de Nord-Est, preconizează că vor atinge starea ecologică bună până în 2020. Cu toate acestea, având în vedere lacunele actuale în materie de cunoștințe, unele⁸⁵ dintre acestea nu pot estima când va fi atinsă starea ecologică bună sau nu au specificat o dată la care urmează să fie atinsă⁸⁶. Niciun stat membru nu a solicitat excepții.

Măsură → Cipru: zgomotul rezultat din explorarea hidrocarburilor

Cipru raportează o măsură care abordează zgomotul subacvatic impulsiv, impunând condiții de „pornire ușoară/pornire lentă” pentru explorarea și exploatarea hidrocarburilor. Aceasta include studii seismice pe mare, astfel cum sunt definite în Directiva privind evaluarea strategică de mediu și în Directiva privind evaluarea impactului asupra mediului, precum și în Protocolul privind activitățile în larg din cadrul Convenției de la Barcelona.

Măsurile adoptate pentru abordarea stării biodiversității marine

Combaterea impactului negativ al presiunilor asupra mediului marin ar trebui să îmbunătățească condițiile pentru speciile și habitatele marine. Prin urmare, măsurile descrise în secțiunile anterioare ar trebui să ajute la menținerea sau îmbunătățirea stării biodiversității marine. Cu toate acestea, majoritatea statelor membre nu fac legături suficiente între cele două, ceea ce limitează eficacitatea programelor. Statele membre au prevăzut, totuși, măsuri privind diverse habitate marine, cum ar fi măsurile de protecție spațială, deși acestea au un

⁸⁴ Belgia, Finlanda, Franța, Irlanda, Țările de Jos și Regatul Unit.

⁸⁵ Germania, Malta și Suedia.

⁸⁶ Cipru, Italia, Polonia, Portugalia și Spania. Bulgaria și Letonia nu și-au determinat starea ecologică bună.

domeniu de aplicare spațial limitat și este posibil să nu vizeze zonele în care presiunile sunt cele mai predominante (de exemplu, traularea pe fundul mării în afara zonelor protejate).

Păsări

Capturile accidentale din activitățile de pescuit comercial au constituit presiunea predominantă pe care au raportat-o statele membre ca afectând păsările. Alte presiuni raportate de acestea au inclus deșeurile marine, speciile neindigene, poluarea cu hidrocarburi și tulburarea vederii cauzată de lumină. În ciuda prevalenței pierderii habitatelor din cauza activității umane, a contaminanților din mare și a vânătorii, statele membre le-au invocat mai rar ca presiuni. Nu este surprinzător că majoritatea măsurilor se referă la punerea în aplicare a Directivei privind păsările și a Directivei „Habitat” și, prin urmare, la crearea unor arii de protecție specială și a unor arii speciale de conservare⁸⁷, pentru protejarea habitatelor păsărilor, a zonelor lor de reproducere, de cuibărit și de hrănire. De asemenea, statele membre au raportat că aplică normele politicii comune în domeniul pescuitului pentru a aborda capturile accidentale, ceea ce înseamnă restricționarea utilizării anumitor unelte de pescuit, de exemplu, pentru a reduce riscul de capturare a păsărilor, sau promovarea uneltelor și tehnicilor durabile de pescuit. Statele membre fac trimitere doar ocazional la Directiva privind amenajarea spațiului maritim⁸⁸, care ar putea ajuta la desemnarea unor zone de pescuit reducând, în același timp, impactul asupra păsărilor.

Toate statele membre cu ieșire la Atlanticul de Nord-Est leagă măsurile adoptate de recomandările OSPAR privind conservarea, în timp ce unele⁸⁹ state membre de la Marea Baltică fac trimitere la „Planul de acțiune pentru Marea Baltică” al HELCOM. În Marea Mediterană, majoritatea statelor membre fac trimitere, în general, la planurile de acțiune ale Convenției de la Barcelona pentru speciile de păsări și zonele marine protejate.

Zece state membre⁹⁰ nu raportează când vor atinge starea ecologică bună, fie invocând drept motiv lacune în materie de cunoștințe, fie fără să ofere altă justificare. Nu au fost raportate excepții.

Măsură → Malta: protejarea păsărilor de prădători

Malta aplică o măsură⁹¹ pentru protejarea ielcovanului (*Puffinus yelkouan*) de șobolanii prădători. Deșeurile alimentare provenite din activitățile umane de agrement dintr-o arie de protecție specială au condus la prezența crescută a șobolanilor, ceea ce cauzează presiuni semnificative asupra păsărilor în ceea ce privește prădătorii. În vederea protejării mai eficace a speciilor de păsări și a habitatelor acestora, proiectul vizează sensibilizarea oamenilor cu privire la această problemă și, prin urmare, schimbarea comportamentului acestora în siturile protejate pentru a reduce deșeurile și prezența dăunătorilor. Această măsură depășește ceea ce se abordează deja conform Directivei privind păsările.

⁸⁷ Astfel cum se stabilește în Directiva privind păsările și, respectiv, în rețeaua Natura 2000.

⁸⁸ Directiva 2014/89/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iulie 2014 de stabilire a unui cadru pentru amenajarea spațiului maritim (JO L 257, 28.8.2014, p. 135).

⁸⁹ Letonia, Polonia și Suedia.

⁹⁰ Bulgaria, Cipru, Finlanda, Germania, Italia, Portugalia, Letonia, Malta, Spania și Suedia.

⁹¹ Finanțată prin programul LIFE.

Pești și cefalopode

Pe lângă presiunea evidentă exercitată de pescuitul speciilor comerciale, capturile accidentale reprezintă una dintre cele mai importante presiuni, urmată de contaminanți. Pierderea și deteriorarea habitatelor, deșeurile și zgomotul subacvatic sunt invocate mai rar de statele membre în programele lor. În general, speciile comerciale sunt abordate corespunzător prin măsuri pentru peștii și crustaceele exploatate în scopuri comerciale, discutate anterior. Aceste măsuri includ interdicții privind pescuitul în anumite zone și/sau interzicerea practicilor de pescuit cum ar fi traularea. Cu toate acestea, speciile necomerciale nu sunt acoperite întotdeauna. De asemenea, 13 state membre⁹² restricționează utilizarea anumitor tehnici de pescuit, prin urmare vizând și capturile accidentale. Majoritatea statelor membre raportează folosirea măsurilor de protecție spațială în baza rețelei Natura 2000 prevăzută în Directiva „Habitat” pentru protejarea unor specii de pește și, într-o măsură mai mică, în baza Directivei-cadru privind apa pentru protejarea căilor migratorii pentru pești. De asemenea, măsurile de protecție spațială au fost utilizate pentru a proteja anumite habitate de pe fundul mării, care acționează ca zone de reproducere și de puiet pentru pești. De asemenea, pe lângă corelarea măsurilor proprii cu convențiile marine regionale, similar păsărilor, statele membre de la Marea Mediterană fac trimitere în special la inițiativele în cadrul organizațiilor regionale de gestionare a pescuitului. Campaniile de sensibilizare⁹³, cum ar fi cele prin care consumatorii sunt informați cu privire la practicile de pescuit durabil sau care vizează pescarii profesioniști și amatori, oferă valoare adăugată celorlalte măsuri mai directe. Unele⁹⁴ state membre menționează nevoia de mai multă cercetare, în special pentru a înțelege ce impact au presiunile care afectează această grupă de specii.

Polonia a reclamat o excepție de la atingerea stării ecologice bune, deoarece susține că alți factori de mediu, cum ar fi schimbările climatice și salinitatea, o împiedică să facă acest lucru. Acest lucru este doar parțial justificabil pe baza informațiilor furnizate (fără dovezi pentru modificarea tendințelor indicatorilor legate de modificarea previzibilă a temperaturii și a salinității). Regatul Unit raportează o excepție justificată din cauza timpului necesar pentru ca populațiile de pești (biomasa) să reacționeze la modificarea ratelor de pescuit, împreună cu alte condiții biologice și climatice. Trei state membre⁹⁵ raportează că vor atinge starea ecologică bună până în 2020.

Măsură → *Germania: sensibilizarea consumatorilor cu privire la pescuitul durabil*

O nouă măsură aplicată în Germania constă într-o campanie de informare care vizează o varietate de consumatori de fructe de mare, în vederea sensibilizării acestora cu privire la „pescuitul durabil și ecosistemic”. Campania va elabora materiale de predare și de informare pe baza celor mai fiabile date științifice disponibile și pe baza stadiului actual al cercetării. Scopul acesteia este să determine un comportament al consumatorilor mai ecologic și să sprijine mai mult tehnicile de pescuit durabil. În mod indirect, campania urmărește să utilizeze

⁹² Belgia, Bulgaria, Cipru, Franța, Irlanda, Italia, Malta, Țările de Jos, Polonia, Portugalia, Spania, Suedia și Regatul Unit.

⁹³ Bulgaria, Franța, Italia, Germania, Malta, Portugalia, Spania, Suedia și Regatul Unit.

⁹⁴ Bulgaria, Franța, Italia, Letonia, Polonia și Portugalia.

⁹⁵ Belgia, Franța și Irlanda.

cererea consumatorilor ca stimulent pentru ca industria pescuitului să adopte mai multe practici de pescuit durabil.

Mamifere și reptile

Mamiferele și reptilele marine, cum ar fi balenele, focile și țestoasele, sunt afectate de capturile accidentale rezultate din activitățile de pescuit comercial, precum și de pierderea habitatelor, contaminanți, deșeurile marine, ciocnirea cu nave și zgomotul subacvatic. Majoritatea statelor membre raportează că au adoptat măsuri de protecție spațială prin Directiva „Habitat” în vederea protejării habitatelor, inclusiv a zonelor de reproducere, de hrănire și de cuibărit. De fapt, majoritatea măsurilor noi se axează pe protecția spațială, inclusiv cele pentru reducerea zgomotului subacvatic. Capturile accidentale sunt reglementate prin politica comună în domeniul pescuitului cu noi măsuri privind utilizarea unor unelte de pescuit mai selective. Cu toate acestea, puține state membre⁹⁶ au făcut legătura dintre deșeurile marine, mamifere și țestoase, chiar dacă este probabil ca aceste specii să ingereze deșeuri sau să rămână încâlcite în unelte de pescuit pierdute sau abandonate. De asemenea, câteva state membre au corelat măsurile cu Directiva privind amenajarea spațiului maritim⁹⁷ și cu Directiva privind evaluarea impactului asupra mediului⁹⁸. Pe lângă corelarea măsurilor lor cu convențiile marine regionale, majoritatea statelor membre corelează măsurile cu Acordul privind conservarea cetaceelor mici din Marea Baltică și Marea Nordului (ASCOBANS) și cu Acordul privind conservarea cetaceelor din Marea Neagră, Marea Mediterană și din zona contiguă a Atlanticului (ACCOBAMS). Alte măsuri includ reducerea impactului uneltelor de pescuit pierdute și măsuri de atenuare în caz de poluare cu hidrocarburi. Activitățile de sensibilizare, cum ar fi informarea pescarilor cu privire la impactul tehnicilor de pescuit agresive asupra mamiferelor și țestoaselor sau încurajarea turiștilor să opteze pentru activități turistice durabile, se numără, de asemenea, printre măsurile raportate.

Doar câteva state membre⁹⁹ susțin că vor atinge starea ecologică bună până în 2020. Polonia a raportat o excepție, afirmând că nu va atinge starea ecologică bună până în 2020 pentru marsuini, având în vedere că specia este migratoare și că majoritatea capturilor accidentale se produc în afara apelor sale marine, o justificare ce nu pare a fi fundamentată, deoarece problema capturilor din afara apelor sale poate fi controlată în mod adecvat prin procese de parteneriat transfrontaliere.

Măsură → *Italia: reducerea ciocnirii cu nave*

Navele sunt responsabile pentru un număr semnificativ de cetacee moarte în Marea Mediterană. Prin proiectul REPCET¹⁰⁰, Italia intenționează să instaleze software la

⁹⁶ Bulgaria, Franța (pentru Atlanticul de Nord-Est), Spania și Suedia.

⁹⁷ Belgia, Bulgaria, Germania, Finlanda, Franța (pentru Marea Mediterană), Irlanda, Italia, Letonia, Polonia, Portugalia, Suedia și Regatul Unit.

⁹⁸ Bulgaria, Cipru, Germania, Franța (pentru Atlanticul de Nord-Est), Irlanda, Italia, Letonia, Malta, Țările de Jos, Polonia, Portugalia, Spania, Suedia și Regatul Unit.

⁹⁹ Belgia, Franța, Irlanda și Regatul Unit.

¹⁰⁰ <http://www.repcet.com>.

bordul navelor pentru a ajuta la identificarea prezenței și localizării subacvatice a cetaceelor, reducând astfel numărul de ciocniri și rata mortalității. De asemenea, prin această măsură, operatorii navelor vor fi formați pentru a utiliza software-ul respectiv.

Habitatele coloanei de apă

Speciile care trăiesc în habitatele coloanei de apă sunt supuse unor presiuni multiple, cum ar fi contaminanții, eutrofizarea, speciile neindigene, extracția de pește, capturile accidentale și deșeurile. Programele statelor membre corelează rareori măsurile pentru aceste presiuni cu habitatele coloanei de apă, îngreunând stabilirea de către statele membre a modului în care va fi atinsă starea ecologică bună pentru aceste habitate. Prin urmare, au fost raportate foarte puține măsuri specifice.

Cu toate acestea, planurile de gestionare pentru zonele marine protejate, punerea în aplicare a rețelei Natura 2000 prevăzută în Directiva „Habitat” și adoptarea altor măsuri naționale de protecție spațială contribuie la bunăstarea acestor habitate. De asemenea, Directiva-cadru privind apa joacă un rol prin reducerea concentrației de nutrienți și de contaminanți și prin îmbunătățirea condițiilor hidrologice, reducând astfel condițiile eutrofice și poluarea apelor marine. De asemenea, au fost stabilite legături regionale pentru alte tipuri de habitate. Din nou, doar trei state membre¹⁰¹ raportează că vor atinge starea ecologică bună până în 2020, însă niciun stat membru nu a solicitat excepții.

Măsură → *Suedia: relațiile presiune-stare pentru habitatele coloanei de apă*

Suedia și-a corelat puternic măsurile în materie de biodiversitate cu măsurile de abordare a presiunilor specifice care afectează habitatele coloanei de apă, luând în considerare presiunile în mod cumulativ pentru a proteja biodiversitatea marină. Această abordarea cuprinzătoare cu privire la atingerea stării ecologice bune pentru biodiversitate urmează, de asemenea, raționamentul care stă la baza Deciziei (UE) 2017/848. Aceste măsuri abordează:

- peștii și crustaceele exploatate în scopuri comerciale prin regulamente și gestionare în materie de pescuit, zone marine protejate și zone închise sezonier;
- eutrofizarea prin reducerea încărcării cu nutrienți pe termen lung la nivel local în golfurile eutrofice și în Marea Baltică;
- contaminanții prin gestionarea deversării de substanțe periculoase, cum ar fi substanțele antivegetative și apele uzate;
- speciile neindigene prin măsuri indirecte care includ sensibilizarea, planurile de gestionare și măsurile de reducere a riscurilor.

Habitatele de pe fundul mării

Există diverse activități umane care afectează fundul mării, în special prin perturbare fizică, cea mai răspândită fiind pescuitul comercial cu traul de fund. În timp, acest lucru a condus la o pierdere semnificativă a habitatelor sensibile de pe fundul mării și a provocat daune de durată și pe scară largă habitatelor de pe fundul mării. Alte activități potențial dăunătoare includ revendicarea de terenuri, operațiunile portuare, eliminarea deșeurilor solide (inclusiv a

¹⁰¹ Irlanda, Franța și Regatul Unit.

materialelor dragate), activități miniere de extracție marină a nisipului și pietrișului, pozarea cablurilor și a conductelor submarine și operațiunile legate de energia din surse regenerabile. În programele de măsuri au fost incluse abordări în materie de reglementare pentru a aborda majoritatea acestor activități. De exemplu, măsurile de protecție spațială reprezintă principalul instrument preferat, inclusiv cele prevăzute în Directiva „Habitat”. Toate cele 16 state membre au raportat cu privire la inițiative pentru protejarea habitatelor vulnerabile împotriva activităților de pescuit, care sunt armonizate cu măsuri pentru pescuit durabil (bazate în principal pe politica comună în domeniul pescuitului, cum ar fi interzicerea anumitor tipuri de pescuit, inclusiv pescuitul cu traul de fund și introducerea unor unelte de pescuit mai puțin distructive pentru fundul mării). Alte instrumente de reglementare la care se face trimitere includ evaluări ale impactului asupra mediului pentru alte presiuni, cum ar fi nivelurile de nutrienți din acvacultură. Pentru alte efecte ale poluării, statele membre au menționat măsurile prevăzute în Directiva-cadru privind apa. De asemenea, au fost stabilite legături regionale pentru alte tipuri de habitate. De asemenea, pot fi provocate daune fundului mării prin activități de agrement, cum ar fi ancorarea ambarcațiunilor de agrement sau pescuitul recreativ, pentru care patru state membre¹⁰² au raportat măsuri. Totuși, aceste măsuri au fost limitate adesea la zone specifice. Prin urmare, este probabil ca o parte semnificativă a habitatelor de pe fundul mării, care se află în afara zonelor de protecție spațială și care sunt afectate de activitățile umane, să rămână în mare măsură neabordată de către statele membre.

De asemenea, câteva state membre au desfășurat activități în vederea sensibilizării¹⁰³ cu privire la impactul distructiv al anumitor metode de pescuit comercial asupra habitatelor de pe fundul mării și au efectuat cercetări¹⁰⁴ care au inclus, de exemplu, cartografierea habitatelor de pe fundul mării.

Cinci state membre¹⁰⁵ au raportat că vor atinge starea ecologică bună până în 2020, Polonia solicitând o excepție și corelând-o cu condițiile naturale, cum ar fi refacerea lentă a mediului marin, speciile neindigene care s-au răspândit semnificativ în apele Poloniei și zonele cu niveluri naturale sezoniere scăzute de oxigen. Totuși, această justificare sprijină doar parțial excepția, deoarece nu se depun eforturi pentru a identifica habitatele specifice afectate de speciile neindigene și se consideră că cea mai mare parte a epuizării oxigenului din Marea Baltică se datorează îmbogățirii cu nutrienți.

Măsură → *Spania: orientări pentru activitățile marine de agrement*

Ancorarea ambarcațiunilor deteriorează fizic fundul mării și poate conduce chiar la pierderi de habitate de pe fundul mării, având în vedere starea vulnerabilă a acestora. Acest impact este cel mai sever în solurile submarine de iarbă de mare (*Posidonia oceanica* și *Cymodocea nodosa*) și afectează anumite specii incluse în catalogul spaniol al speciilor periclitate, cum ar fi *Pinna nobilis* și *Asterina pancerii*. Din acest motiv, Spania a demarat orientări pentru autorități în

¹⁰² Belgia, Bulgaria, Franța și Spania.

¹⁰³ Bulgaria, Germania, Italia, Malta și Portugalia.

¹⁰⁴ Bulgaria, Franța, Germania, Letonia, Polonia, Portugalia, Țările de Jos, Spania și Suedia.

¹⁰⁵ Belgia, Finlanda, Franța, Irlanda și Regatul Unit.

vederea reglementării acestei activități în habitatele protejate de pe fundul mării. Această acțiune depășește activitățile abordate în mod obișnuit în cadrul Directivei „Habitat”.

Care sunt performanțele statelor membre?

Măsuri împotriva presiunilor

În programele lor de măsuri, statele membre au abordat cel puțin parțial o serie de presiuni: introducerea speciilor neindigene, pescuitul comercial, introducerea de nutrienți, presiunile exercitate asupra habitatelor de pe fundul mării, modificările hidrografice, contaminanții și deșeurile marine. Figura 2 prezintă presiunile raportate de statele membre în evaluările lor, conform articolului 8, care au fost abordate în mod adecvat prin măsuri.

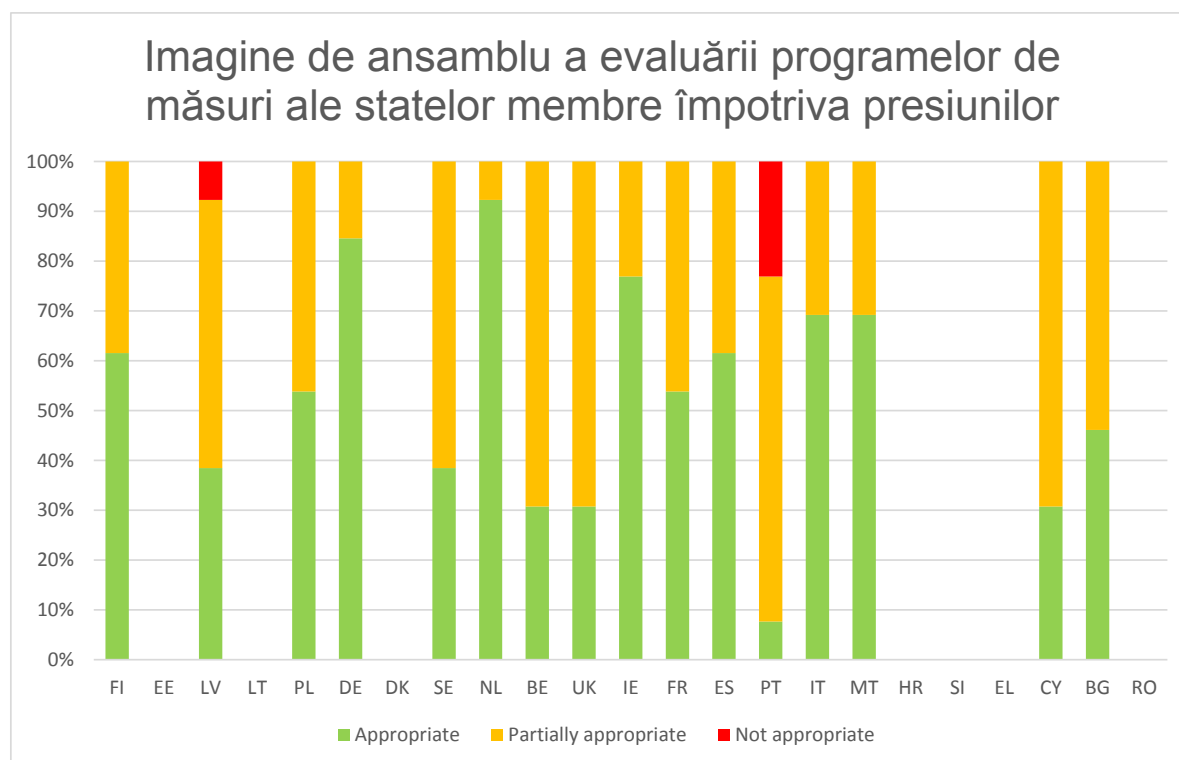

Figura 2 Pertinența măsurilor adoptate de statele membre împotriva presiunilor (statele membre sunt prezentate în ordine geografică pentru fiecare regiune marină)

Pentru fiecare stat membru, numărul evaluărilor măsurilor specifice descriptorilor ca abordând (verde), abordând parțial (portocaliu) și neabordând (roșu) ceea ce a raportat statul membru în articolul 8 (de exemplu, „presiuni care abordează” 100 % înseamnă că programul abordează presiunile raportate pentru toți descriptorii).

Calendare, punerea în aplicare a măsurilor și eficacitatea acestora

Calendarele raportate de statele membre prezintă o imagine mixtă pentru momentul în care va fi atinsă starea ecologică bună, astfel cum se explică în secțiunile relevante anterioare și cum se sintetizează în figura 3. Acest lucru se poate datora parțial faptului că statele membre raportează că unele măsuri nu erau operaționale până în 2016, astfel cum prevede directiva. Ar trebui

remarcat, de asemenea, că măsurile raportate nu sunt legate întotdeauna de determinarea stării ecologice bune și de obiectivele de mediu. În plus, lipsa de consecvență la nivel (sub)regional¹⁰⁶ în ceea ce privește starea ecologică bună și nivelul diferit de ambiției al statelor membre contribuie la incertitudinea legată de caracterul suficient al măsurilor pentru atingerea stării ecologice bune până în 2020. Se preconizează că punerea în aplicare completă a Deciziei (UE) 2017/848 va asigura o abordare comparabilă și mai coerentă pentru actualizările ulterioare ale acestor determinări și va sprijini astfel evaluarea caracterului suficient al măsurilor.

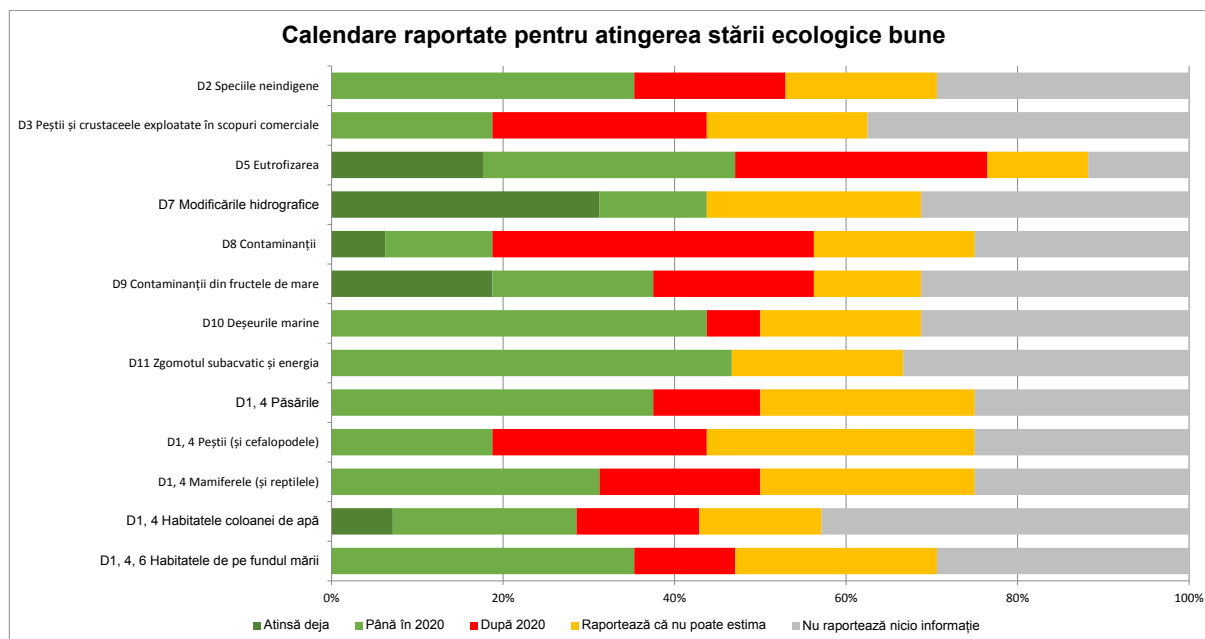

Figura 3 Calendarele raportate de statele membre pentru atingerea stării ecologice bune

A doua observație se referă la probabilitatea ca aceste măsuri să fie puse în aplicare, în special măsurile noi (având în vedere că alte măsuri au fost raportate ca fiind în curs, de exemplu, prin alte cadre de politici). Sunt observate trei grupuri de state membre.

Foarte probabil	Belgia, Finlanda, Franța, Germania, Italia, Spania, Suedia, Regatul Unit	Aceste state membre au efectuat o analiză cost-beneficiu la introducerea noilor măsuri și au indicat entitățile care vor fi responsabile pentru punerea lor în aplicare. De asemenea, acestea au raportat că punerea în aplicare a început deja în 2016, deși unele măsuri au fost ușor întârziate (2017 sau 2018).
Probabil	Bulgaria, Letonia, Malta, Țările de Jos, Polonia, Portugalia	Analiza cost-beneficiu, astfel cum a fost raportată, nu acoperă toate măsurile noi iar aceste state membre nu au indicat deloc calendarul. Dintre cele raportate, se preconizează că un număr mare de măsuri vor fi puse în aplicare după 2018, unele depășind termenul de 2020. Statele membre au indicat, în general, entitățile responsabile pentru punerea în aplicare a acestor măsuri.

¹⁰⁶ COM(2014) 97 versiunea finală.

Nicio concluzie	Cipru, Irlanda	Informațiile furnizate de aceste state membre nu permit formularea unei concluzii.
-----------------	----------------	--

Tabelul 1 –Probabilitatea punerii în aplicare a noilor măsuri¹⁰⁷

Cu toate acestea, evaluările cost-beneficiu, în cazul în care au fost efectuate, nu oferă o perspectivă de ansamblu. De asemenea, autoritatea de punere în aplicare, finanțarea și alocările bugetare nu au fost indicate întotdeauna, ceea ce pune sub semnul întrebării probabilitatea ca măsurile în cauză să fie puse în aplicare. Nici impactul potențial al măsurilor nu a fost cuantificat și, în cel mai bun caz, acesta a fost descris în mod calitativ.

Raportarea la un nivel adecvat de detaliere ar fi permis o mai bună înțelegere a ceea ce încearcă să realizeze măsura respectivă. De asemenea, efectele măsurilor în curs asupra mediului marin nu au putut fi evaluate. Prin urmare, nu a fost posibil să se cuantifice cât de multă presiune va fi redusă și dacă măsurile în sine sunt suficiente pentru atingerea stării ecologice bune. Deși se recunoaște faptul că acest lucru nu a putut fi realizat pentru unele măsuri, de exemplu din cauza lacunelor în materie de cunoștințe, evaluarea ar fi fost consolidată dacă eforturile statelor membre ar fi putut fi transpuse într-o evaluare tangibilă a efectelor pozitive pe care acestea le vor avea asupra mediului marin.

O altă observație este că, deși majoritatea statelor membre fac trimitere la convențiile marine regionale respective și la acordurile internaționale, unele state membre menționează planurile de acțiune regionale și angajamentele regionale sau internaționale doar în termeni generali, fără a specifica ce tip de măsuri sunt puse în aplicare. Încă o dată, nu s-a putut stabili ce urmăresc să realizeze măsurile respective. În majoritatea cazurilor, măsurile nu se referă la o regiune sau la o subregiune, ci sunt limitate la un domeniu de aplicare geografic în cadrul apelor naționale.

Concluzii și recomandări

Statele membre au depus eforturi considerabile pentru elaborarea programelor lor de măsuri. Acestea au integrat diverse politici și procese naționale, ale UE și internaționale exclusiv în scopul protejării mediului marin. De asemenea, majoritatea statelor membre au stabilit noi măsuri care să vizeze în mod specific presiunile exercitate asupra mediului marin care altfel nu ar fi acoperite, demonstrând astfel valoarea adăugată a Directivei-cadru „Strategia pentru mediul marin”. Cu toate acestea, pentru anumite presiuni de natură transfrontalieră, lipsa unei coordonări regionale sau la nivelul UE poate conduce la o abordare fragmentată și ineficace a abordării presiunii. În cazul deșeurilor marine din plastic, problema este abordată în prezent prin acțiuni la nivelul UE, în special prin Strategia europeană pentru materialele plastice într-o economie circulară și acțiunile sale ulterioare.

Cu toate acestea, evaluarea arată că nu toate presiunile exercitate asupra mediului marin sunt acoperite în mod adecvat de către măsurile adoptate de statele membre. Programele în sine au niveluri diferite de ambiție. Atingerea stării ecologice bune până în 2020 în toate regiunile marine europene și pentru toți cei 11 descriptori prevăzuți în directivă rămâne puțin probabil. Deși se știe că ecosistemele reacționează într-un ritm lent la schimbări, acest lucru este

¹⁰⁷ Niciun stat membru nu a fost evaluat ca fiind improbabil să pună în aplicare noile măsuri.

dezamăgitor deoarece înseamnă că este puțin probabil ca principala obligație a directivei - starea ecologică bună - să fie îndeplinită la timp. În 2018, se preconizează că statele membre vor raporta¹⁰⁸ cu privire la starea punerii în aplicare a programelor de măsuri proprii. Acest lucru ar trebui să asigure o înțelegere clară a situației statelor în ceea ce privește punerea în aplicare a tuturor măsurilor.

De asemenea, se preconizează că statele membre vor raporta actualizări ale determinării de către acestea a stării ecologice bune, ale ținutelor și ale evaluării stării ecologice până în octombrie 2018¹⁰⁹. Comisia se va baza pe aceste elemente diferite pentru a emite în 2019 un raport privind punerea în aplicare, care va examina progresele realizate¹¹⁰, înaintea termenului de 2020 pentru atingerea stării ecologice bune.

În concluzie, în urma evaluării de către Comisie, se constată că sunt necesare îmbunătățiri - de niveluri diferite pentru țări diferite - ale tuturor programelor de măsuri, pentru ca acestea să fie considerate un cadru adecvat pentru îndeplinirea cerințelor directivei. Orientările aplicabile privind modificările necesare sunt incluse ca o serie de recomandări în tabelul de mai jos. Orientările specifice pentru fiecare țară sunt furnizate sub forma unor recomandări incluse în documentul de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește prezentul raport¹¹¹:

¹⁰⁸ Articolul 18.

¹⁰⁹ Articolul 17 alineatul (2) literele (a) și (b).

¹¹⁰ Articolul 20.

¹¹¹ Anexa la prezentul raport [SWD(2018)393] cuprinde concluzii și recomandări specifice suplimentare pentru fiecare descriptor și pentru fiecare stat membru.

Categorie	Recomandări
Măsurarea eficacității: <i>Referințele internaționale și regionale</i>	Pentru măsurarea eficacității măsurilor , statele membre ar trebui: - să identifice măsurile pentru fiecare regiune sau subregiune marină în cauză, de exemplu, utilizând planurile de acțiune regionale; - să explice ce măsuri specifice care rezultă din inițiativele regionale sau internaționale sunt puse în aplicare în cadrul programului propriu și să nu facă trimitere la planurile de acțiune regionale și internaționale în termeni generali;
Măsurarea eficacității: <i>Calendarele pentru punerea în aplicare, finanțarea și entitatea responsabilă</i>	- să identifice calendarul pentru punerea în aplicare, finanțarea garantată și entitățile responsabile pentru punerea în aplicare a tuturor măsurilor proprii; - să estimeze datele alternative la care va fi atinsă starea ecologică bună dacă aceasta nu este preconizată până în 2020;
Măsurarea eficacității: <i>Legătura cu obiectivele</i>	să utilizeze în mod sistematic obiective ca etape către atingerea stării ecologice bune prin măsurile respective;
Măsurarea eficacității: <i>Legătura cu programele de monitorizare</i>	să-și coreleze mai bine măsurile cu programele lor de monitorizare în cadrul actualizării acestora în 2020, să evalueze efectele și, prin urmare, eficiența și eficacitatea acestora în ceea ce privește îndeplinirea obiectivelor și atingerea stării ecologice bune;
Măsurarea eficacității: <i>Cuantificarea presiunilor și legătura cu starea ecologică bună</i>	să cuantifice presiunile prezente în apele lor și nivelul preconizat de reducere a acestora ca urmare a măsurilor stabilite. Acest lucru ar putea fi facilitat prin eforturi suplimentare pentru eliminarea lacunelor în materie de cunoștințe și pentru definirea metodologiei pentru aceste estimări la nivel regional sau la nivelul UE. Această cuantificare va ajuta, de asemenea, la corelarea măsurilor cu atingerea stării ecologice bune.
Abordarea presiunilor: <i>Abordarea presiunilor care au fost acoperite în mod inadecvat</i>	Pentru abordarea presiunilor , statele membre ar trebui: - să acopere mai bine presiunile și activitățile umane asociate, inclusiv: introducerea speciilor neindigene în urma activităților nautice din cauza foulingului biologic, pescuitul recreativ, îmbogățirea cu nutrienți din surse atmosferice, impactul cumulativ al proiectelor individuale asupra condițiilor hidrografice, introducerea de contaminanți din surse atmosferice, introducerea de macro- și micro-deșeuri în mediul marin din activitățile costiere și offshore și generarea de zgomot subacvatic (precum și generarea de căldură și energie, dacă este posibil) în mediul marin din diverse surse; - să se asigure că presiunile prevalente din aceeași regiune sau subregiune marină sunt acoperite de toate statele membre din regiune;
Abordarea presiunilor: <i>Acoperirea spațială pentru specii și habitate</i>	să asigure o acoperire geografică mai vastă atunci când abordează presiunile exercitate asupra speciilor și habitatelor marine, în special în largul mării, astfel încât măsurile să nu se limiteze doar la zonele protejate din punct de vedere spațial;
Abordarea presiunilor: <i>Combinarea măsurilor directe și indirecte (intervenție versus guvernare/sensibilizare)</i>	să pună în aplicare măsuri care să reglementeze sau să ghideze activitățile care afectează mediul marin, pe lângă alte măsuri orizontale care să îmbunătățească guvernarea, coordonarea și să promoveze sensibilizarea;
Abordarea presiunilor: Articolul 11 versus Articolul 13	să raporteze eforturile de colectare a datelor și de monitorizare din cadrul programelor lor de monitorizare pentru Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin” (articolul 11) și nu în cadrul programelor de măsuri (articolul 13). Cu toate acestea, atunci când cunoștințele sunt prea limitate pentru a elabora măsuri eficace, este util să se indice acțiunile întreprinse prin inițiative de cercetare pentru eliminarea acestor lacune;
Abordarea presiunilor:	să îmbunătățească legăturile dintre grupurile de măsuri raportate pentru descriptorii de presiune și beneficiile potențiale ale acestora pentru descriptorii

<i>Relația presiune-stare</i>	de stare, pentru a permite o imagine de ansamblu cuprinzătoare a impactului;
Abordarea presiunilor: <i>Domeniul de aplicare spațial al măsurilor</i>	• să definească în detaliu domeniul de aplicare spațial al măsurilor; • să extindă domeniul de aplicare spațial al măsurilor pentru a acoperi apele marine dincolo de apele de coastă, în cazul în care sunt prezente presiuni relevante;
Abordarea presiunilor: <i>Excepții</i>	• să furnizeze justificări suplimentare pentru excepțiile prevăzute la articolul 14, care sunt considerate nefondate sau fondate parțial din punct de vedere tehnic în evaluare.